

PACZUSKI TAUDUL
DORADCY PODATKOWI

PRZEKRÓJ PODATKOWY

08.09.2025

KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Kwalifikacji czynności polegającej na podwyższeniu kapitału zakładowego spółki kapitałowej na gruncie przepisów o schematach podatkowych w ramach ustawy PCC, interpretacja ogólna MF z 29 lipca 2025 r., sygn. DTS5.8092.3.2025	3
Brak prawa do wystawienia faktury korygującej po upływie terminu przedawnienia z art. 70 § 1 OP, wyrok NSA z 28 sierpnia 2025 r., sygn. I FSK 1035/22	4

Kwalifikacji czynności polegającej na podwyższeniu kapitału zakładowego spółki kapitałowej na gruncie przepisów o schematach podatkowych w ramach ustawy PCC, interpretacja ogólna MF z 29 lipca 2025 r., sygn. DTS5.8092.3.2025

29 lipca 2025 r. MF wydał interpretację ogólną, której celem było rozstrzygnięcie, czy czynność polegająca na podwyższeniu kapitału zakładowego spółki kapitałowej stanowi schemat podatkowy w rozumieniu przepisów Rozdziału 11a OP.

Jak wynika z analizowanej interpretacji, w dotychczas przekazywanych do Szefa KAS zgłoszeniach, podmioty obowiązane do ich przekazywania, które dokonują podwyższeń kapitału zakładowego w spółkach kapitałowych, wskazują na spełnienie kryterium głównej korzyści oraz ogólnej cechy rozpoznawczej wymienionej w art. 86a § 1 pkt 6 lit. d OP (znacznie ujednolicona dokumentacja albo forma niewymagająca istotnych zmian w celu wdrożenia schematu u więcej niż jednego korzystającego), a także ogólnej cechy rozpoznawczej wskazanej w art. 86a § 1 pkt 6 lit. f OP (zmiana kwalifikacji dochodów <przychodów> do innego źródła lub zmiana zasad opodatkowania, których skutkiem jest faktycznie niższe opodatkowanie, zwolnienie lub wyłączenie z opodatkowania). MF potwierdził kwalifikację dotyczącą ogólnej cechy rozpoznawczej wskazanej w art. 86a § 1 pkt 6 lit. d OP, sygnalizując jednocześnie, iż nieprawidłowym jest oznaczanie przez raportujących spełnienie ogólnej cechy rozpoznawczej wskazanej w art. 86a § 1 pkt 6 lit. f OP. Jednocześnie MF wskazał, że o ile faktycznie może wystąpić korzyść podatkowa w razie celowej alokacji części wkładu na kapitał zapasowy, to w praktyce nie jest ona zwykle głównym lub jednym z głównych celów podwyższenia kapitału.

W konsekwencji, jak uznał MF, podwyższenie kapitału zakładowego z jednoczesną alokacją części wkładu na kapitał zapasowy nie powinno, co do zasady, spełniać kryterium głównej korzyści, a w rezultacie nie powinno stanowić schematu podatkowego podlegającego raportowaniu.

MF wskazał również, że czynność polegająca na podwyższeniu kapitału zakładowego spółki kapitałowej, przez zmianę umowy spółki (czy to przez podwyższenie wartości

nominalnej istniejących udziałów/akcji, czy przez utworzenie nowych udziałów/emisję nowych akcji) w sytuacji, gdy pokrycie podwyższonego kapitału jest dokonywane wkładem niepieniężnym podlegającym VAT lub zwolnionym od tego podatku - nie będzie schematem podatkowym jedynie z uwagi na brak opodatkowania PCC. Jednocześnie, zdaniem MF, jeśli podwyższony kapitał zakładowy pokryto wkładem pieniężnym a:

1) udziały objęto po cenie wyższej niż ich wartość nominalna lub

2) przy emisji akcji powstała nadwyżka ponad wartość nominalną, i PCC został zapłacony jedynie od kwoty, o którą podwyższono kapitał zakładowy - czynność ta nie będzie stanowić schematu podatkowego z uwagi na opodatkowanie PCC, pod warunkiem że uzyskana nadwyżka nie pozwala na objęcie większej liczby udziałów lub akcji.

Niezależnie jednak od powyższego, MF uznał, że jako schemat podatkowy powinno być traktowane podwyższenie kapitału zakładowego wkładem pieniężnym, gdy wspólnicy - chcąc celowo obniżyć podstawę opodatkowania PCC - nie podnoszą kapitału zakładowego o całą wartość wkładu pieniężnego. Jednak, gdy przyczyną takiego postępowania podmiotów były np. inne postanowienia umowy spółki, zawarte wcześniej umowy inwestycyjne, itp., MF jest zdania, że schemat podatkowy nie wystąpi. Innymi słowy, zdaniem MF, jeśli powód podwyższenia kapitału o taką kwotę wynikałby wprost np. z umowy inwestycyjnej, jaką zawarli wspólnicy w celu dokapitalizowania spółki czy klauzul zawartych w umowie spółki, to nie należy uznawać, że doszło do spełnienia kryterium głównej korzyści, a tym samym nie dochodzi do wystąpienia schematu podatkowego podlegającego zaraportowaniu.

Na wstępie warto przypomnieć, że podstawę opodatkowania PCC stanowi wartość, o którą podwyższono kapitał zakładowy danej spółki. Opodatkowaniu nie podlega natomiast nadwyżka wartości wniesionych wkładów ponad wartość nominalną udziałów lub akcji, która została przekazana na kapitał zapasowy spółki (agio). Stąd też, wielu podatników miało wątpliwości, czy uzgod-

nienia, w ramach których dochodzi do podwyższenia kapitału zakładowego spółki kapitałowej, stanowią schemat podatkowy i jakie czynniki decydują o ewentualnym uznaniu takiego uzgodnienia za podlegające raportowaniu na gruncie przepisów MDR. Niestety, trudno uznać, że analizowana interpretacja ogólna stanowi jakkolwiek przełom i w istotnym zakresie pozwoli rozwiązać wątpliwości uczestników rynku. Zasadniczo bowiem MF potwierdził to, co podatnicy wiedzieli od dawna – standardowe podwyższenie kapitału zakładowego (tj. bez alokacji nadwyżki ponad wartość nominalną udziałów/akcji na agio) nie stanowi schematu podatkowego. W przypadku natomiast, gdy dochodzi do powstania nadwyżki ponad wartość emisyjną udziałów, konieczne jest, zdaniem MF, przeanalizowanie powodów podwyższenia kapitału – jeśli bowiem przyjęty sposób alokacji wkładów wynika np. z postanowień umowy spółki czy zawartych wcześniej umów inwestycyjnych, schemat podatkowy nie wystąpi, w innym natomiast wypadku obowiązek raportowy może zaistnieć.

Dodatkowo, kontrowersje może budzić fragment, w którym MF stwierdza, że podwyższenie kapitału zakładowego z agio i w konsekwencji objęcie udziałów/akcji po cenie wyższej niż ich nominalna wartość, nie będzie stanowił schematu podatkowego „pod warunkiem że uzyskana nadwyżka nie pozwala na objęcie większej liczby udziałów lub akcji.” Istotą agio jest natomiast wniesienie przez wspólnika wkładu pieniężnego, który jest wyższy niż wartość nominalna udziałów/akcji, a tym samym - nadwyżka teoretycznie może pozwolić na objęcie dodatkowych udziałów/akcji po ich wartości nominalnej. Tym samym, trudno jest wywnioskować, jakich sytuacji może dotyczyć wskazany fragment. Jakkolwiek zatem cieszy, że MF podjął się wyjaśnienia dość niezrozumiałych przepisów MDR, analizowana interpretacja ogólna nie wnosi istotnych zmian do dotychczasowej praktyki związanej z raportowaniem uzgodnień polegających na podwyższeniu kapitału zakładowego z agio. Tym samym, w praktyce

nadal konieczna jest indywidualna analiza każdego przypadku, w szczególności w zakresie występowania innych niż podatkowe motywów realizowanych działań celem ustalenia czy w danym przypadku wystąpi obowiązek przekazania informacji o schemacie podatkowym.

DOMINIKA MICHALSKA
DORADCA PODATKOWY

Brak prawa do wystawienia faktury korygującej po upływie terminu przedawnienia z art. 70 § 1 OP, wyrok NSA z 28 sierpnia 2025 r., sygn. I FSK 1035/22

Korekta rozliczenia podatku należnego wynikającego z faktury z 2014 r. była możliwa do 31 grudnia 2019 r. Po tej dacie nie jest możliwe dokonanie kolejnej korekty podatku należnego wynikającego z tej faktury. Bez znaczenia w tym zakresie są ustalenia stron transakcji czy zobowiązanie sądu powszechnego do wystawienia faktury korygującej, które z uwagi na upływ terminu przedawnienia wynikający z art. 70 § 1 OP mogą oddziaływać jedynie na stosunki prywatnoprawne. Zatem mimo formalnego prawa do wystawienia w 2020 r. faktury korygującej do faktury pierwotnej z 2014 r., z uwagi na przedawnienie nie jest możliwe skuteczne wystawienie przez spółkę we wrześniu 2020 r. faktury korygującej i uwzględnienie korekty faktury w rozliczeniu za okres, w którym wystawiono fakturę korygującą, tj. za III kwartał 2020 r.

Omawiane orzeczenie NSA stanowi kontynuację utrwalonej linii orzeczniczej dotyczącej prawa podatnika do wystawienia faktury korygującej po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Sąd (w tym przypadku NSA) po raz kolejny jednoznacznie przesądził, że upływ 5-letniego terminu przedawnienia zo-

bowiązania podatkowego, określonego w art. 70 § 1 OP, uniemożliwia dokonanie skutecznej – na gruncie prawa podatkowego – korekty rozliczeń, w ramach wystawionej faktury korygującej.

NSA podzielił stanowisko prezentowane przez WSA w Warszawie, który wskazywał, że: „(...) przepisy Ordynacji podatkowej regulujące instytucję przedawnienia mają uniwersalny charakter i odnoszą się do wszystkich rodzajów podatków. Oznacza to, że nie ma potrzeby powtarzania analogicznych przepisów w ustawach dotyczących poszczególnych podatków. Tak więc pomimo tego, że ustawa o VAT nie zawiera wprost regulacji zabraniających dokonywania korekty faktur po upływie terminu przedawnienia, to oczywiste jest, że podatnik nie może dokonać zmiany wcześniej deklarowanego podatku.” W ustnym uzasadnieniu wyroku NSA podkreślił jednocześnie, że: „W sytuacji, gdy nie występują jakiejkolwiek okoliczności, mające wpływ na bieg tego terminu (tj. przerwanie lub zawieszenie biegu terminu przedawnienia – przyp. autora), to takiego rozliczenia już weryfikować nie można.”

Co istotne, powyższe stanowisko nie wyłącza możliwości wystawienia przez podatnika faktury korygującej w sytuacji, gdy obowiązek taki wynika z prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego. Należy jednak zaznaczyć, że taka faktura – choć formalnie dopuszczalna – będzie oddziaływać wyłącznie w sferze stosunków cywilnoprawnych, nie wywołując skutków prawnych na gruncie przepisów prawa podatkowego.

Wyrok NSA stanowi istotne przypomnienie o primacie terminu przedawnienia w prawie podatkowym. Podatnicy muszą pamiętać, że nawet jeśli z różnych przyczyn (np. długotrwałych sporów sądowych) uzyskają prawo do korekty transakcji (np. w wyniku zawartej umowy), to nie będą mogli z tego uprawnienia skorzystać, jeżeli pierwotne zobowiązanie uległo już przedawnieniu.

PIOTR STRYJEWSKI
ADWOKAT, DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Wydatki ponoszone przez gminę jako organ władzy publicznej na budowę i remont dróg wraz z infrastrukturą towarzyszącą nie są związane z wykonywaniem czynności opodatkowanych VAT, wyrok NSA z 28 sierpnia 2025 r., sygn. I FSK 1015/22	8
Kwestia oceny czy dofinansowanie w związku z COVID-19 wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w ramach działalności strefowej stanowi przychód zwolniony z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT, wyrok NSA z 27 sierpnia 2025 r., sygn. II FSK 1/23	8
Kwalifikacja wydatków na wybudowanie hali produkcyjnej wraz z budynkiem administracyjnym i infrastruktury towarzyszącej do kosztów kwalifikowanych nowej inwestycji w świetle art. 17 ust. 1 pkt 34a ustawy CIT, wyrok NSA z 27 sierpnia 2025 r., sygn. II FSK 1536/22	8
Kwestia zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 44 ustawy CIT dochodu uzyskanego z najmu części powierzchni dachu pod maszt telefonii cyfrowej, wyrok NSA z 20 sierpnia 2025 r., sygn. II FSK 16/23	8
Wydatek w postaci wynagrodzenia zapłaconego podwykonawcy w ramach odpowiedzialności solidarnej stanowi koszt podatkowy inwestora, wyrok WSA we Wrocławiu z 26 sierpnia 2025 r., sygn. I SA/Wr 264/25	9
Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na opłatę eksploatacyjną za wydobytą kopalinę bez koncesji, wyrok WSA w Gdańsku z 26 sierpnia 2025 r., sygn. I SA/Gd 333/25	9

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Budynki przeznaczone do magazynowania produktów leczniczych i wyrobów medycznych stanowią element infrastruktury publicznej, o której mowa w art. 15c ust. 8 i 10 ustawy CIT , wyrok WSA w Warszawie z 21 sierpnia 2025 r., sygn. III SA/Wa 1038/25	9
Koszty wynagrodzenia faktora ponoszone na podstawie umów faktoringu pełnego nie stanowią kosztów finansowania dłużnego, o których mowa w art. 15c ust. 12 ustawy CIT , wyrok WSA w Warszawie z 21 sierpnia 2025 r., sygn. III SA/Wa 1027/25	9
Kwestia oceny czy kwota zwróconych poszczególnym spółkom z grupy środków pieniężnych stanowi dla spółki koszt uzyskania przychodów w świetle art. 15 ust. 1 ustawy CIT , wyrok WSA we Wrocławiu z 21 sierpnia 2025 r., sygn. I SA/Wr 142/25	9
Kwestia stosowania art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT do pomocy publicznej przyznanej na podstawie ustawy o zasadach realizacji programów wsparcia przedsiębiorców w związku z sytuacją na rynku energii w 2022 r. , wyrok WSA w Rzeszowie z 21 sierpnia 2025 r., sygn. I SA/Rz 235/25	10
Kompleksowa modernizacja aquaparku stanowi wytworzenie nieruchomości jako nowego środka trwałego i podlega korekcie wieloletniej , wyrok WSA we Wrocławiu z 19 sierpnia 2025 r., sygn. I SA/Wr 90/25	10

Wydatki ponoszone przez gminę jako organ władzy publicznej na budowę i remont dróg wraz z infrastrukturą towarzyszącą nie są związane z wykonywaniem czynności opodatkowanych VAT, wyrok NSA z 28 sierpnia 2025 r., sygn. I FSK 1015/22

Budowa i remont dróg publicznych wraz z infrastrukturą towarzyszącą odbywa się w ramach władztwa publicznego miasta, a droga publiczna ze swej istoty zaspokaja zbiorowe potrzeby wspólnoty samorządowej. Z jej wykorzystywaniem nie wiążą się również żadne opodatkowane VAT opłaty należne od członków tej wspólnoty. Miasto realizując inwestycje budowy dróg publicznych nie działa w charakterze podatnika w rozumieniu z art. 15 ust. 1 i ust. 2 ustawy VAT. W orzecznictwie NSA w zasadzie przesądzone już jest, że obowiązek budowy dróg spoczywa na gminie niezależnie od tego, czy świadczy ona także usługi transportu publicznego, czy też nie. W konsekwencji miastu nie przysługuje prawo do odliczenia jakiegokolwiek części kwot podatku naliczonego z faktur VAT dokumentujących wydatki poniesione na inwestycje, obejmujące budowę i remont dróg po których porusza się komunikacja miejska wraz z infrastrukturą towarzyszącą.

Kwestia oceny czy dofinansowanie w związku z COVID-19 wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w ramach działalności strefowej stanowi przychód zwolniony z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT, wyrok NSA z 27 sierpnia 2025 r., sygn. II FSK 1/23

Pomiędzy dofinansowaniem do wynagrodzeń pracowników ze środków FGŚP w związku z COVID-19 a działalnością strefową spółki występuje związek, który pozwala na uwzględnienie tego przychodu w kalkulacji dochodu zwolnionego z podatku dochodowego od osób prawnych na podstawie z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT.

Kwalifikacja wydatków na wybudowanie hali produkcyjnej wraz z budynkiem administracyjnym i infrastruktury towarzyszącej do kosztów kwalifikowanych nowej inwestycji w świetle art. 17 ust. 1 pkt 34a ustawy CIT, wyrok NSA z 27 sierpnia 2025 r., sygn. II FSK 1536/22

Należy przychylić się do stanowiska, że spółka może zaliczyć do kosztów kwalifikowanych nowej inwestycji wydatki poniesione na wybudowanie w ramach nowego zakładu środków trwałych w postaci budynku produkcyjno-biurowego, a także infrastruktury towarzyszącej. Trudno założyć, że racjonalny ustawodawca pozwalając uznać za koszty kwalifikowane, koszty związane z założeniem nowego zakładu, nie będzie uwzględniał kosztów, których poniesienie jest konieczne po to, żeby taki zakład legalnie mógł pracować. Przykładowo można wymienić w tym kontekście koszty pomieszczeń dla załogi i sanitarnych, a także doprowadzenia dróg dojazdowych, bo tu chodzi też o zasady bezpieczeństwa pracy. Jeśli chodzi o wydatki na nową inwestycję, to ustawodawca musi sobie zdawać sprawę z tego, że to muszą być wydatki, które doprowadzą do legalnego użytkowania nowego zakładu. A takie wydatki są niezbędne również poprzez zapewnienie administracji, która będzie administrowała zarówno budynkiem, zakładem, jak i zarządzała produkcją, która będzie odbywała się w tym zakładzie.

Kwestia zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 44 ustawy CIT dochodu uzyskanego z najmu części powierzchni dachu pod maszt telefonii cyfrowej, wyrok NSA z 20 sierpnia 2025 r., sygn. II FSK 16/23

Przepis art. 17 ust. 1 pkt 44 ustawy CIT używa pojęcia „zasoby mieszkaniowe” w dwóch miejscach: po pierwsze mówi, że „zwolnione są dochody uzyskane z gospodarki zasobami mieszkaniowymi”, a po drugie „w części przeznaczonej na cele związane z utrzymaniem tych zasobów, z wyłączeniem dochodów uzyskanych z innej działalności gospodarczej niż gospodarka zasobami mieszkaniowymi”. Gdybyśmy przyjęli, że to samo wyrażenie, czyli „zasoby mieszkaniowe” należy przy przeznaczeniu dochodów interpretować inaczej niż przy uzyskaniu dochodów, to taka wykładnia jest niedopuszczalna. Natomiast przyjęcie takiej interpretacji jak chce organ, czyli że dach nie jest zasobem mieszkaniowym, powodowałoby, że gdyby wspólnota choćby z opłat pobieranych od mieszkańców dokonała remontu dachu, to w takiej sytuacji nie można by było uznać tego dochodu za przeznaczony na utrzymanie zasobów mieszkaniowych. Budynek stanowi jedną całość,

trudno sobie wyobrazić zasób mieszkaniowy bez dachu czy bez ścian zewnętrznych. W związku z tym pojęcie zasobów mieszkaniowych powinno być rozumiane szerzej i powinno dotyczyć każdego elementu konstrukcyjnego budynku, który jest w tym budynku niezbędny.

Wydatek w postaci wynagrodzenia zapłaconego podwykonawcy w ramach odpowiedzialności solidarnej stanowi koszt podatkowy inwestora, wyrok WSA we Wrocławiu z 26 sierpnia 2025 r., sygn. I SA/Wr 264/25

Inwestor może zaliczyć do kosztów podatkowych wydatek poniesiony na zapłatę kwot wynagrodzenia na rzecz podwykonawców w ramach solidarnej odpowiedzialności z generalnym wykonawcą (art. 647(1) § 5 KC), w części w jakiej nie zostały one zwrócone w jakikolwiek sposób przez generalnego wykonawcę, nawet wtedy, gdy już zapłacił wynagrodzenie generalnemu wykonawcy.

Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na opłatę eksploatacyjną za wydobytą kopalinę bez koncesji, wyrok WSA w Gdańsku z 26 sierpnia 2025 r., sygn. I SA/Gd 333/25

Ze stanu faktycznego wynika, że poniesiona przez spółkę opłata ma charakter pieniężny, została nałożona przez organ administracji publicznej, tj. Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na wydobywaniu kopaliny w postaci piasku bez wymaganej w tym zakresie koncesji, a zatem stanowi karę pieniężną orzeczoną w postępowaniu administracyjnym. Wobec powyższego poniesiona przez spółkę opłata nie może zostać zaliczona do kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy CIT ze względu na wyłączenie określone w art. 16 ust. 1 pkt 18 ustawy CIT.

Budynki przeznaczone do magazynowania produktów leczniczych i wyrobów medycznych stanowią element infrastruktury publicznej, o której mowa w art. 15c ust. 8 i 10 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 21 sierpnia 2025 r., sygn. III SA/Wa 1038/25

Infrastruktura publiczna może obejmować,

nie tylko jak już przesądzone w orzecznictwie autostrady i elektrownie, ale również budynki przeznaczone do magazynowania produktów leczniczych i wyrobów medycznych. Magazyny takie stanowią element szerszej infrastruktury ochrony zdrowia publicznego. Możliwość odpowiedniego magazynowania leków ma zapewnić ich dostępność i dostawę m.in. do aptek, co przekłada się na ochronę życia i zdrowia ludzi, które to wartości mają znaczenie podstawowe. Zatem nieuznanie ww. magazynów leków za pewnego rodzaju infrastrukturę krytyczną, również z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa, byłoby nieprawidłowe.

Koszty wynagrodzenia faktora ponoszone na podstawie umów faktoringu pełnego nie stanowią kosztów finansowania dłużnego, o których mowa w art. 15c ust. 12 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 21 sierpnia 2025 r., sygn. III SA/Wa 1027/25

W przypadku faktoringu pełnego nie dochodzi do regresu wierzytelności, jak i nie mamy do czynienia z żadną ekonomiczną funkcją pożyczki. Z tych względów koszty wynagrodzenia faktora ponoszone przez spółkę na podstawie umów faktoringu pełnego nie stanowią kosztów finansowania dłużnego, o których mowa w art. 15c ust. 12 ustawy CIT.

Kwestia oceny czy kwota zwróconych poszczególnym spółkom z grupy środków pieniężnych stanowi dla spółki koszt uzyskania przychodów w świetle art. 15 ust. 1 ustawy CIT, wyrok WSA we Wrocławiu z 21 sierpnia 2025 r., sygn. I SA/Wr 142/25

Ze stanu faktycznego wynika, że spółka zajmuje się obsługą kasową dla kilku podmiotów należących do grupy X w ramach umowy polegającej na świadczeniu usług outsourcingowych na ich rzecz. Zgodnie z umową spółka powinna kwoty przyjęte od klientów tych podmiotów, przekazać im w odpowiednich wysokościach. Spółka w stanie faktycznym sprawy to uczyniła. Nieistotne jest czy te środki, które były przekazane innym spółkom, stanowiły te same środki, która spółka pobrała, czy też spółka uczyniła to z innych funduszy (swoich własnych rezerw). W konsekwencji oko-

liczność, że pracownik spółki dokonał przywłaszczenia części środków wpłaconych do kasy nie ma wpływu na brak możliwości zaliczenia zwróconych spółkom środków do kosztów uzyskania przychodów spółki, ponieważ niewątpliwie spółka wydatkowała własne środki, do czego była zobowiązana w ramach prowadzonej współpracy.

Kwestia stosowania art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT do pomocy publicznej przyznanej na podstawie ustawy o zasadach realizacji programów wsparcia przedsiębiorców w związku z sytuacją na rynku energii w 2022 r., wyrok WSA w Rzeszowie z 21 sierpnia 2025 r., sygn. I SA/Rz 235/25

Ustawodawca tworząc zwolnienie zawarte w art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT, posłużył się definicją dotacji zawartą w art. 126 ustawy o finansach publicznych. Rację ma zatem organ, że otrzymana przez spółkę bezzwrotna pomoc publiczna na podstawie ustawy o zasadach realizacji programów wsparcia przedsiębiorców w związku z sytuacją na rynku energii w latach 2022-2024 oraz uchwały nr 141/2023 RM z 8 sierpnia 2023 r. w sprawie przyjęcia programu rządowego pod nazwą „Pomoc dla przemysłu energochłonnego związana z cenami gazu ziemnego i energii elektrycznej w 2022 r.” - choć będzie stanowiła świadczenie publicznoprawne z budżetu państwa, to nie będzie miała charakteru dotacji, o której mowa w art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy CIT.

Kompleksowa modernizacja aquaparku stanowi wytworzenie nieruchomości jako nowego środka trwałego i podlega korekcie wieloletniej, wyrok WSA we Wrocławiu z 19 sierpnia 2025 r., sygn. I SA/Wr 90/25

W rozpoznawanej sprawie inwestycja polegająca na modernizacji aquaparku miała charakter kompleksowy, a po zakończeniu prac i dopełnieniu formalności obiekt zostanie oddany do użytkowania. A zatem, nakłady poniesione na modernizację środka trwałego, jakim w sprawie jest kompleks aquaparku, należy traktować jako wytworzenie odrębnego, nowego środka trwałego stanowiącego nieruchomość. Tym samym nakłady ponoszone przez spółkę w związku z ww. inwestycją należy traktować jako wytworzenie odrębnej nieruchomości.

W tej zaś sytuacji korekta dotyczy nieruchomości, a nie pojedynczych towarów i usług. W konsekwencji, spółka powinna dokonać wieloletniej korekty podatku naliczonego, z uwzględnieniem 10-letniego okresu, licząc od roku, w którym nakłady traktowane jako odrębny środek trwały, stanowiący nieruchomość, zostały oddane do użytku. Korekty dokonuje się w deklaracji składanej za pierwszy okres rozliczeniowy roku następującego po roku podatkowym, za który dokonuje się korekty. Tym samym w stanie faktycznym sprawy korekty należy dokonać za styczeń 2016 r. w wysokości 1/10 podatku naliczonego, nie zaś za styczeń 2025 r.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Zasady rozliczenia na gruncie ustawy CIT wydatków poniesionych na badanie due diligence projektu oraz na doradztwo prawne , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.316.2025.1.BD	13
Ustalenie, czy planowane połączenie spółek kapitałowych w trybie uproszczonym będzie skutkować powstaniem przychodu podlegającego opodatkowaniu CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.256.2025.3.BS	13
Fundacja rodzinna nie może od podatku obliczanego na podstawie art. 24q ust. 1 pkt 1 ustawy CIT (stawka 15%) odliczać zagranicznego podatku u źródła pobranego od uzyskanych dywidend, na zasadach określonych w art. 20 ust. 1 ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.291.2025.1.MF	14
Wydatki z tytułu najmu pojemników nie stanowią zapłaty za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.331.2025.2.BD	15
Kwestia posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce w świetle obowiązku wystawiania faktur za pomocą KSeF , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 sierpnia 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.347.2025.2.JO	16
Brak konieczności wystawienia faktury korygującej w związku z obowiązkiem podwyższenia podstawy opodatkowania na podstawie art. 29a ust. 12c ustawy VAT w związku z niezwróceniem opakowań na napoje czy odpadów opakowaniowych objętych systemem kaucyjnym , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 sierpnia 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-4.4012.370.2025.1.AA	16

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Opodatkowanie VAT kompleksowej usługi marketingowej polegającej na promocji samochodów marki X w Polsce świadczonej na rzecz zagranicznego kontrahenta , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 7 sierpnia 2025 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.568.2025.1.AJB	17
Skoro świadczenie usługi zakwaterowania czy najmu, zakupionej uprzednio od podmiotów trzecich, jest niezbędne do zapewnienia prawidłowej realizacji usługi udostępnienia pracowników tymczasowych, spółce przysługuje prawo do odliczenia VAT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.386.2025.2.IK	18
Kwestia oceny czy nabywane przez spółkę informacje o klientach podlegają opodatkowaniu podatkiem u źródła , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.289.2025.2.AW	19
Zawarcie umów SAFE nie podlega opodatkowaniu PCC. Konwersja środków z inwestycji na kapitał zakładowy podlega opodatkowaniu PCC , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 4 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB2-3.4014.317.2025.4.MD	20
Dane, które powinny zostać uwzględnione na fakturze wystawionej przy użyciu KSeF , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 lipca 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.360.2025.1.RST	20
Ustalenie podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej w przypadku niezapłaconej faktury przez kontrahenta , decyzja Oddziału ZUS w Lublinie z 1 sierpnia 2025 r., sygn. DI/200000/43/562/2025	22

Zasady rozliczenia na gruncie ustawy CIT wydatków poniesionych na badanie due diligence projektu oraz na doradztwo prawne, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.316.2025.1.BD

Ze stanu faktycznego wynika, że spółka poniosła wydatki na badanie due diligence projektu oraz na doradztwo prawne. Powyższe wydatki zostały poniesione w związku z wytworzeniem środków trwałych wchodzących w skład (...) i powinny zostać zaliczone do wartości początkowej środków trwałych. Wydatki wchodzące do wartości początkowej środków trwałych mogą być poniesione nawet we wczesnym stadium procesu inwestycyjnego w celu stworzenia warunków do prowadzenia inwestycji, bez których nie doszłoby do wytworzenia lub nabycia środka trwałego.

W art. 16g ust. 4 ustawy CIT, wskazano tylko przykładowe koszty, które powinny zostać wliczane do wartości początkowej środków trwałych i jest to katalog otwarty. Istotne jest, że wydatki zostały poniesione w związku z wytworzeniem środka trwałego. Ustawodawca wskazuje natomiast jakich wydatków nie zalicza się do wartości początkowej środków trwałych, tj. kosztów ogólnych zarządu, kosztów sprzedaży oraz pozostałych kosztów operacyjnych i kosztów operacji finansowych, w szczególności odsetek od pożyczek (kredytów) i prowizji, z wyłączeniem odsetek i prowizji naliczonych do dnia przekazania środka trwałego do używania. W celu prawidłowego, na gruncie podatkowym, rozliczenia wydatków kreujących wartość środka trwałego, decydujące znaczenie ma moment zakończenia inwestycji i przekazanie tego środka do używania. Wydatki poniesione do dnia przekazania wytworzonego środka trwałego powiększają jego wartość początkową.

Podsumowując, do wartości początkowej środków trwałych należy zaliczać koszty związane z wytworzeniem środków trwałych, przy czym katalog wydatków dających się przyporządkować do danego przedsięwzięcia ma charakter otwarty. Przede wszystkim będą to wydatki stanowiące element procesu wytwarzania środków trwałych, nie zostałyby poniesione gdyby nie podjęto decyzji o ich wytworzeniu, a bez tych wydatków środki trwałe nie powstały-

by - z wyłączeniem kosztów wymienionych w art. 16g ust. 4 ustawy CIT.

W niniejszej sprawie stwierdzić należy, że wydatki, na badanie due diligence projektu oraz na doradztwo prawne nie służą ogólnej działalności spółki, lecz zostały poniesione w celu wytworzenia środków trwałych. Nie ma bowiem wątpliwości, że ww. koszty nie powstałyby gdyby spółka, w ramach budowy (...), nie budowała (wytworzyła) środków trwałych. Zatem wydatki te na podstawie art. 16g ust. 4 ustawy CIT, zwiększają wartość początkową środków trwałych, od której będzie mogła dokonywać odpisów amortyzacyjnych i zaliczać je do kosztów uzyskania przychodów.

Ustalenie, czy planowane połączenie spółek kapitałowych w trybie uproszczonym będzie skutkowało powstaniem przychodu podlegającego opodatkowaniu CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.256.2025.3.BS

Wartość rynkowa majątku spółki przejmowanej otrzymanego przez spółkę przejmującą nie będzie przewyższać wartości przyjętej dla celów podatkowych składników tego majątku. Zatem po stronie spółki przejmującej na skutek połączenia ze spółką przejmowaną nie powstanie przychód na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 8c ustawy CIT. W niniejszej sprawie nie powstanie również przychód po stronie spółki przejmującej na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT. Z opisu sprawy wynika, że po zakończeniu wskazanych czynności restrukturyzacyjnych spółka 1 uzyska status jedynego wspólnika spółki 2, posiadając 100% udziałów w jej kapitale zakładowym. Zatem, przepis art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT nie będzie miał zastosowania w niniejszej sytuacji.

Połączenie spółki przejmującej ze spółką przejmowaną nie spowoduje również konieczności rozpoznania przychodu podatkowego na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 8f ustawy CIT. Na dzień poprzedzający dzień połączenia wartość rynkowa majątku spółki przejmowanej, w części odpowiadającej udziałom spółki przejmującej, nie będzie przewyższała ceny nabycia tych udziałów. Pomimo braku formalnej, profesjonalnej wyceny majątku spółki przejmowanej, war-

tość posiadanych przez nią aktywów jest niższa od wskazanej ceny nabycia udziałów. Zatem po stronie spółki przejmującej nie powstanie przychód na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 8f ustawy CIT, bowiem nie powstanie nadwyżka, o której mowa w tym przepisie.

Jak wynika z wniosku planowane połączenie przez przejęcie, w ramach którego spółka przejmie spółkę przejmowaną ma być realizowane w oparciu o przepisy KSH. Połączenie przez przejęcie nastąpi bez konieczności podwyższania kapitału zakładowego w spółce przejmującej ze względu na posiadanie przez spółkę przejmującą 100% udziałów w spółce przejmowanej. W związku z połączeniem nie będą emitowane udziały w spółce przejmującej. Zatem, skoro w niniejszej sprawie nie dochodzi do przydzielenia na rzecz spółki przejmującej nowych akcji (udziałów), to art. 12 ust. 1 pkt 8ba ustawy CIT nie znajduje zastosowania. Tym samym, planowane połączenie spółek przeprowadzone w trybie uproszczonym, o którym mowa w art. 515(1) KSH, nie spowoduje powstania przychodu podatkowego po stronie spółki. W konsekwencji połączenie będzie neutralne podatkowo na gruncie ustawy CIT.

Fundacja rodzinna nie może od podatku obliczanego na podstawie art. 24q ust. 1 pkt 1 ustawy CIT (stawka 15%) odliczać zagranicznego podatku u źródła pobranego od uzyskanych dywidend, na zasadach określonych w art. 20 ust. 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.291.2025.1.MF

Fundacja rodzinna jako osoba prawna jest podatnikiem CIT i co do zasady korzysta ze zwolnienia podmiotowego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 25 ustawy CIT. Jednym z rodzajów dozwolonej działalności gospodarczej jest przystępowanie przez fundację rodzinną do spółek handlowych mających siedzibę w kraju albo za granicą oraz uczestnictwo w tych spółkach (art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o fundacjach rodzinnych). Oznacza to, że fundacja rodzinna ma prawo czerpania z tego tytułu korzyści m.in. w postaci uprawnienia do otrzymania dywidendy.

Otrzymanie przez fundację rodzinną dywi-

dendy z krajowej jak i zagranicznej spółki handlowej podlega zwolnieniu, ponieważ ich otrzymanie jest przejawem realizacji dozwolonej działalności w zakresie przystępowania i uczestnictwa w spółkach handlowych. Powyższe powoduje, że zwolnionych dochodów z dywidend nie łączy się z innymi ewentualnie opodatkowanymi dochodami fundacji rodzinnej, ponadto nie oblicza się od tych dochodów podatku dochodowego. W świetle więc art. 20 ust. 1 ustawy CIT, oznacza to, że w Polsce nie występuje polski podatek dochodowy od otrzymywanej zagranicznej dywidendy (tj. przypadający na dochód zagraniczny), do wysokości którego możliwe byłoby dokonanie odliczenia. Zatem, późniejsze przekazywanie dochodu z dywidend w postaci świadczeń na rzecz beneficjentów, jest odrębną czynnością, której nie należy wiązać (w tym w świetle art. 20 ust. 1 ustawy CIT), ze źródłem pochodzenia środków na wypłacane świadczenia, w tym również z zapłaconym wcześniej zagranicznym podatkiem u źródła.

Przekazywanie świadczeń na rzecz beneficjentów, mimo że źródłem tych świadczeń mogą być otrzymane wcześniej dywidendy, nie można utożsamiać z opodatkowaniem tych dywidend, gdyż to nie dywidendy podlegają opodatkowaniu lecz świadczenia na rzecz beneficjentów. Wynika to ze specyfiki opodatkowania fundacji rodzinnej, która - co do zasady - korzysta ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym w zakresie uzyskiwanych dochodów, a opodatkowaniu podlegają przekazywane przez nią na dalszym etapie m.in. świadczenia określone w art. 24q ustawy CIT. W tym zakresie ustawodawca przewidział odrębne, szczególne uregulowania w treści art. 24q ustawy CIT, przewidując 15% stawkę opodatkowania takich świadczeń, odrębną podstawę opodatkowania, określony termin na wpłatę podatku do urzędu skarbowego.

Co istotne w ustawie CIT w powyższym zakresie nie przewidziano możliwości pomniejszenia 15% podatku od przekazywanych świadczeń według zasad określonych w art. 20 ust. 1 ustawy CIT. Zatem, jedynie art. 24q ust. 8 ustawy CIT stanowi, że 15% podatek od świadczeń i mienia wymieniony w art. 24q ust. 1 ustawy CIT może zostać pomniejszony o kwotę zapłaconego przez

fundację rodzinną podatku obliczonego zgodnie z art. 19 ustawy CIT, w przypadku określonym w art. 6 ust. 8 ustawy CIT (tj. od osiągniętych przez fundację rodzinną przychodów z najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze, której przedmiotem jest przedsiębiorstwo, zorganizowana część przedsiębiorstwa lub składniki majątku służące prowadzeniu działalności przez beneficjenta, fundatora lub podmiot powiązany w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 4 ustawy CIT z fundacją rodzinną, beneficjentem lub fundatorem). Należy więc przyjąć, że jeżeli ustawodawca miałby na celu umożliwienie pomniejszenia podatku obliczanego od przekazywanych przez fundację rodzinną świadczeń na rzecz beneficjentów na podstawie art. 24q ustawy CIT, na zasadach przewidzianych lub podobnych do określonych w art. 20 ust. 1 ustawy CIT, powinien wprost w ustawie uregulować tę kwestię, co jednak nie ma miejsca.

Na tle wniosku nie można również uznać, że zagraniczne dywidendy zostaną opodatkowane podwójnie. Otrzymana dywidenda, jak wskazano powyżej nie będzie podlegać opodatkowaniu w Polsce na poziomie fundacji rodzinnej ze względu na zwolnienie podatkowe. Natomiast przekazanie dywidendy w formie świadczeń na rzecz beneficjentów, jest kolejną odrębną czynnością dokonywaną na podstawie i w zgodzie ze statutem fundacji rodzinnej, niezależną od źródeł finansowania tych świadczeń. Mając powyższe na uwadze fundacja rodzinna nie może od podatku obliczanego na podstawie art. 24q ust. 1 pkt 1 ustawy CIT (stawka 15%) odliczać zagranicznego podatku u źródła pobranego od uzyskanych dywidend, na zasadach określonych w art. 20 ust. 1 ustawy CIT.

Wydatki z tytułu najmu pojemników nie stanowią zapłaty za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.331.2025.2.BD

Pojemniki, o których mowa we wniosku nie zawierają takich elementów jak mechanizmy, przekładnie, dźwignie, napędy lub inne ruchome współpracujące ze sobą części. Wynajmowane przez spółkę

pojemniki to uniwersalne, nieskomplikowane konstrukcje, które mogą być wykorzystywane do przechowywania i transportu towarów (np. metalowe i drewniane palety, metalowe kosze, składane bądź nieskładane metalowe skrzynie czy kontenery, które w zależności od modelu mogą posiadać proste elementy ruchome, takie np. jak uchylne burty ułatwiające załadunek). Pojemniki nie są wykorzystywane w produkcji i nie stanowią elementów linii produkcyjnej.

Reasumując, wykładnia językowa art. 21 ustawy CIT potwierdza, iż ww. pojemników nie należy traktować jako urządzeń przemysłowych, urządzeń handlowych, ani urządzeń naukowych o których mowa w ust. 1 pkt 1 ww. przepisu. W związku z powyższym, wydatki ponoszone przez spółkę z tytułu najmu pojemników nie stanowią zapłaty za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, a co za tym idzie nie jest/nie będzie zobowiązana do poboru tzw. podatku u źródła od ww. płatności.

Odnosząc się natomiast do kwestii ustalenia, czy na potrzeby niepobrania tzw. podatku u źródła spółka zobowiązana jest/będzie do dochowania warunków, o których mowa w art. 26 ust. 1 ustawy CIT, tj. do dochowania należytej staranności oraz posiadania certyfikatów rezydencji kontrahentów wynajmujących spółce pojemniki, należy stwierdzić, że zgodnie z treścią art. 26 ust. 1 ustawy CIT obowiązek dochowania należytej staranności oraz posiadania certyfikatów rezydencji ciąży na podatnikach, którzy dokonują wypłat należności z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 ustawy CIT. Zatem jeżeli płatności będące przedmiotem wniosku nie są objęte dyspozycją art. 21 ust. 1 ustawy CIT, to spółka nie jest/nie będzie zobowiązana do dochowania warunków, o których mowa w art. 26 ust. 1 ustawy CIT. W konsekwencji, na potrzeby niepobrania tzw. podatku u źródła spółka nie jest/nie będzie zobowiązana do dochowania warunków, o których mowa w art. 26 ust. 1 ustawy CIT, tj. do dochowania należytej staranności oraz posiadania certyfikatów rezydencji kontrahentów wynajmujących spółce pojemniki.

Kwestia posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce w świetle obowiązku wystawiania faktur za pomocą KSeF, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 sierpnia 2025 r., sygn. 0114-KDIP-1-2.4012.347.2025.2.JO

Działalność spółki duńskiej w Polsce w zakresie produkcji produktów (zestawów urządzeń elektronicznych, systemów elektromechanicznych, w tym aparatury rozdzielczej i sterowniczej energii elektrycznej, itp.) nie spełnia przesłanek do uznania jej za stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Polski. Spółka nie zorganizuje bowiem na terytorium kraju odpowiednich zasobów osobowych i technicznych umożliwiających samodzielne prowadzenie działalności gospodarczej w sposób stały.

Skoro spółka duńska nie posiada stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce, to zgodnie z art. 106ga ust. 2 pkt 1 ustawy VAT w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, spółka nie będzie miała obowiązku wystawiania faktur ustrukturyzowanych przy użyciu Krajowego Systemu e-Faktur (KSeF) od 1 lutego 2026 r. Jednocześnie należy wskazać, że spółka jest zarejestrowanym czynnym podatnikiem VAT w Polsce, w związku z czym ma możliwość wystawiania faktury ustrukturyzowanej przy użyciu Krajowego Systemu e-Faktur, zgodnie z art. 106ga ust. 4 ustawy VAT, w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą.

Brak konieczności wystawienia faktury korygującej w związku z obowiązkiem podwyższenia podstawy opodatkowania na podstawie art. 29a ust. 12c ustawy VAT w związku z niezwróceniem opakowań na napoje czy odpadów opakowaniowych objętych systemem kaucyjnym, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 sierpnia 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.370.2025.1.AA

Kaucja pobierana za opakowania objęte systemem kaucyjnym nie jest wliczana do podstawy opodatkowania, jeżeli podatnik dokonał dostawy w opakowaniu objętym tym systemem. Pobór kaucji na każdym etapie obrotu w łańcuchu dostaw nie jest opodatkowany VAT. Wynika to bezpośred-

nio z treści art. 29a ust. 11a ustawy VAT. Ewentualne rozliczenie podatku może mieć miejsce u wprowadzającego produkty w opakowaniach na napoje - jeśli na koniec roku kalendarzowego z ewidencji, którą prowadzi wynika, że powstała nadwyżka produktów w opakowaniach na napoje wprowadzonych do obrotu nad liczbą opakowań lub odpadów opakowaniowych podlegających pod system kaucyjny, które zostały zwrócone do systemu.

Przepis art. 29a ust. 12c ustawy VAT przewiduje szczególny tryb podwyższenia podstawy opodatkowania u wprowadzającego produkty w opakowaniach na napoje w przypadku niezwrócenia do podmiotu reprezentującego opakowania lub odpadu opakowaniowego objętych systemem kaucyjnym. W przypadku niezwrócenia do podmiotu reprezentującego opakowania lub odpadu opakowaniowego objętych systemem kaucyjnym wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje podwyższa podstawę opodatkowania na ostatni dzień roku o różnicę w wartości kaucji wynikającą z wprowadzonych przez niego do obrotu w danym roku opakowań objętych systemem kaucyjnym a opakowań lub odpadów opakowaniowych objętych tym systemem zwróconych do podmiotu reprezentującego w danym roku. Kwota tej różnicy zawiera kwotę podatku. Wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje jest obowiązany do podwyższenia podstawy opodatkowania w deklaracji podatkowej składanej za pierwszy okres rozliczeniowy roku następującego po roku, dla którego ustalono różnicę w wartości kaucji.

Zasadniczym celem faktury jest dokumentowanie i odzwierciedlenie w pełni mających miejsce zdarzeń gospodarczych. Należy zauważyć, że pobór kaucji na każdym etapie obrotu w łańcuchu dostaw nie podlega opodatkowaniu VAT, dlatego też dla udokumentowania pobieranej kaucji nie jest wystawiana faktura. W systemie kaucyjnym zwrot opakowań lub odpadów opakowaniowych nie musi być obligatoryjnie dokonywany w punkcie, w którym dokonano zakupu - co więcej, zwrot ten nie wiąże się z wystawieniem faktury korygującej, ani nie istnieje potrzeba, by jednostka dokonująca zwrotu była w posiadaniu dokumentu potwierdzającego pierwotny zakup. W związku z wprowadzeniem spe-

cyficzny systemu kaucyjnego wprowadzono uproszczenie polegające m.in. na braku konieczności przedstawienia dowodu zakupu w momencie zwrotu opakowania lub odpadu opakowaniowego objętego systemem kaucyjnym (tym samym nie jest możliwe bezpośrednie powiązanie konkretnej transakcji sprzedaży ze zwrotem jednostkowego opakowania czy odpadu), jak też rezygnacji z obowiązku rozliczania VAT w związku z niezwróceniem opakowania lub odpadu opakowaniowego przez podatników, którzy co do zasady pośredniczą w dostawach takich towarów.

Jednocześnie podatnikiem z tytułu rozliczania VAT od niezwróconych opakowań lub odpadów opakowaniowych objętych systemem kaucyjnym jest wyłącznie wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje zaś rozliczenie (podwyższenie podstawy opodatkowania) ma charakter zbiorczy na koniec roku. Płatnikiem zaś podatku od różnicy będzie podmiot reprezentujący. Mając na uwadze specyfikę rozliczania podatku VAT od niezwróconych opakowań na napoje czy odpadów opakowaniowych objętych systemem kaucyjnym, brak jest podstaw do wystawienia faktury korygującej w związku z obowiązkiem podwyższenia podstawy opodatkowania na podstawie art. 29a ust. 12c ustawy VAT. Tym samym należy uznać, że w opisanej przez spółkę sytuacji nie będzie miał zastosowania art. 106j ust. 1 ustawy VAT. Należy zatem stwierdzić, że wynikający z art. 29a ust. 12c ustawy VAT, obowiązek zwiększenia podstawy opodatkowania na ostatni dzień roku o różnicę w wartości kaucji nie spowoduje obowiązku wystawienia przez spółkę faktury korygującej.

Opodatkowanie VAT kompleksowej usługi marketingowej polegającej na promocji samochodów marki X w Polsce świadczonej na rzecz zagranicznego kontrahenta, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 7 sierpnia 2025 r., sygn. 0113-KDIP1-2.4012.568.2025.1.AJB

Ze stanu faktycznego wynika, że intencją kontrahenta był zakup kompleksowej usługi marketingowej polegającej na promocji samochodów marki X w Polsce, czyli na wsparciu w organizacji wydarzenia promującego markę samochodową, której kontrahent jest przedstawicielem.

Kontrahent jest zainteresowany nabyciem od spółki jednego, złożonego, kompleksowego świadczenia. Z punktu widzenia kontrahenta, uzyskanie poszczególnych, wyizolowanych czynności – takich jak zapewnienie zakwaterowania, wyżywienia, organizacja kolacji – nie realizowałoby celu gospodarczego, jakim jest promocja marki i oferowanych pojazdów w ramach profesjonalnego wydarzenia marketingowego. Spółka zapewnia realizację tej usługi w sposób całościowy, eliminując konieczność podziału na poszczególne elementy, wykonując część czynności samodzielnie, a część czynności przy pomocy podwykonawcy – agencji reklamowej (co do których stosownie do art. 8 ust. 2a ustawy VAT spółka nabywa, a następnie dokonuje odsprzedaży na rzecz kontrahenta).

Dominujący charakter ma działanie marketingowe związane z zapewnieniem uczestnikom wydarzenia onboardingu teoretycznego i praktycznego - szkolenie z obsługi samochodów, pełną prezentację marki X, czy gadżety i materiały. Natomiast funkcję pomocniczą względem świadczenia głównego pełnią usługi składające się na zapewnienie noclegu na trasie przejazdu, zapewnienie przekąsek oraz wyżywienia podczas postojów, wykonanie relacji fotograficznej i video (zapewnienie fotografa i videomakera), organizacja transportu powrotnego dla uczestników, zapewnienie zespołu obsługującego wydarzenie, zapewnienie ubezpieczenia, zapewnienie możliwości (...), opłaty za przejazdy autostradą, opłaty parkingowe, wieczorna kolacja w hotelowej restauracji. Jak wynika z okoliczności sprawy wszystkie czynności wykonywane przez spółkę na rzecz kontrahenta, zmierzające do wykonania świadczenia głównego są ze sobą tak ściśle powiązane, że tworzą z ekonomicznego punktu widzenia jedną całość i służą wyłącznie jednemu celowi, tj. skutecznej promocji marki i produktów kontrahenta. Jednocześnie, pozostałe usługi są niezbędne do zapewnienia pełnej realizacji usługi głównej, jaką jest kompleksowa usługa marketingowa promująca markę samochodową. Wobec powyższego uznać należy, że spółka świadczy na rzecz kontrahenta kompleksową usługę marketingową polegającą na promocji samochodów marki X w Polsce.

W analizowanej sprawie miejsce opodatkowania ww. usługi świadczonej przez spółkę na rzecz kontrahenta należy ustalić zgodnie z art. 28b ust. 1 ustawy VAT, tj. miejscem opodatkowania ww. usługi będzie miejsce, w którym usługobiorca posiada siedzibę działalności gospodarczej. W konsekwencji, świadczona przez spółkę na rzecz kontrahenta kompleksowa usługa marketingowa polegająca na promocji samochodów marki X nie jest opodatkowana na terytorium Polski.

Skoro świadcząc usługę której miejscem świadczenia nie jest terytorium Polski, a podmiotem zobowiązanym do rozliczenia podatku od wartości dodanej, w myśl art. 28b ust. 1 ustawy VAT, jest usługobiorca, to spółka jest zobowiązana do udokumentowania tej transakcji fakturą, która zgodnie z art. 106e ust. 1 pkt 18 ustawy VAT, winna być opatrzona adnotacją „odwrotne obciążenie”.

Skoro spółka nabywa od agencji reklamowej kompleksową usługę marketingową polegającą na wsparciu w organizacji wydarzenia (organizacji eventu), to poszczególne czynności w ramach tej usługi nie podlegają odrębnej analizie. Jednocześnie z opisu sprawy wynika, że będąc czynnym podatnikiem VAT spółka nabyła ww. kompleksową usługę od agencji reklamowej, która jest również czynnym podatnikiem VAT. Nabyta usługa od agencji reklamowej była związana z realizacją przez spółkę zlecenia poza terytorium kraju na rzecz kontrahenta. Kompleksową usługę nabytą od agencji reklamowej spółka wykorzystuje do czynności wykonywanych poza terytorium kraju. Czynności dokonywane poza terytorium kraju na rzecz ww. kontrahenta - gdyby podlegały opodatkowaniu na terytorium Polski, byłyby opodatkowane według właściwej stawki podatku. Spółka posiada dokumenty, z których wynika związek odliczonego podatku z ww. czynnościami, a agencja reklamowa zobowiązała się do świadczenia usług związanych z organizacją wydarzenia we współpracy z marką samochodów.

Wobec powyższego wskazać należy, że spółce przysługuje prawo do odliczenia podatku naliczonego w związku z nabyciem od agencji reklamowej poszczególnych usług stanowiących usługę kom-

pleksową, w celu realizacji przez spółkę zlecenia na rzecz kontrahenta na podstawie art. 86 ust. 8 pkt 1 ustawy VAT.

Skoro świadczenie usługi zakwaterowania czy najmu, zakupionej uprzednio od podmiotów trzecich, jest niezbędne do zapewnienia prawidłowej realizacji usługi udostępnienia pracowników tymczasowych, spółce przysługuje prawo do odliczenia VAT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.386.2025.2.IK

W przedmiotowej sprawie będzie występował związek między nabyciem usług zakwaterowania i najmu a prowadzoną przez spółkę działalnością opodatkowaną VAT, gdyż, są one elementem koniecznym i niezbędnym do wykonania oczekiwanej usługi świadczonej przez spółkę na rzecz kontrahenta w ramach usługi agencji pracy tymczasowej oraz w ramach umowy outsourcingu. Nabycie usług zakwaterowania i najmu dąży do jednego celu, jakim jest udostępnienie pracowników w określonym miejscu i czasie. Zapewnienie zakwaterowania i najmu jest świadczeniem niestanowiącym celu samego w sobie.

Świadczenia związane z zakwaterowaniem i najmem są niezbędne dla prawidłowego wykonania usługi polegającej na udostępnianiu pracowników tymczasowych. Celem nabywania usług związanych z zakwaterowaniem są potrzeby biznesowe spółki. Usługi zakwaterowania i najmu służą wyżej opisanej realizacji umów z kontrahentami i spełnieniu określonych wymagań umownych, a w konsekwencji mają charakter uboczny (akcesoryjny) i przede wszystkim służą działalności gospodarczej spółki generującej podatek należny (działalność agencji pracy tymczasowej). Z wniosku nie wynika, aby organizowanie/udostępnianie zakwaterowania odbywało się w celu umożliwienia pracownikom realizacji ich celów prywatnych, bądź też innych nieznanym spółce celów. Zatem, świadczenie usługi zakwaterowania czy najmu, zakupionej uprzednio od podmiotów trzecich, jest niezbędne do zapewnienia prawidłowej realizacji usługi udostępnienia pracowników tymczasowych, a w konsekwencji, nie stanowi odrębnego świadczenia (zarówno w kontekście świadczenia na rzecz kontra-

henta (pracodawców użytkowników), jak i w kontekście świadczenia na rzecz kontrahenta - w przypadku modelu outsourcingu. Skoro usługi zakwaterowania, najmu są niezbędne do świadczenia usług świadczonych przez spółkę jako agencja pracy tymczasowej oraz dla usług świadczonych w ramach umów outsourcingu, istnieje związek zapewnienia miejsca zakwaterowania pracowników tymczasowych, a działalnością spółki opodatkowaną VAT. Podsumowując, skoro spółka jest czynnym podatnikiem VAT oraz nabywane przez nią usługi zakwaterowania, najmu są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, przysługuje jej prawo odliczenia podatku naliczonego od wymienionych we wniosku nabyć usług zakwaterowania, najmu związanych ze świadczoną przez spółkę kompleksową usługą agencji pracy tymczasowej. Prawo to przysługuje pod warunkiem niezastąpienia przesłanek negatywnych określonych w art. 88 ustawy VAT.

Kwestia oceny czy nabywane przez spółkę informacje o klientach podlegają opodatkowaniu podatkiem u źródła, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB-1-1.4010.289.2025.2.AW

Nabywane przez spółkę od sprzedawcy informacje o klientach nie kwalifikują się do art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, w szczególności z opisu sprawy nie wynika, aby spółka nabywała od sprzedawcy know-how. Spółka zawarła umowę sprzedaży informacji o klientach z podmiotem mającym siedzibę na Węgrzech. Informacje o klientach, które są przedmiotem sprzedaży obejmują następujące dane: i) dane klienta - prawną nazwę, adres rejestrowy, dane właściciela, osobę(-y) kontaktową(-e), numer(-y) telefonu(-ów), adres(-y) e-mail, adres(-y) dostawy i ustaloną linię kredytową; ii) dane dotyczące wyników - m.in. historyczne zamówienia i faktyczna sprzedaż do klienta w podziale na marki, ilości par i wartość towaru; iii) dane dotyczące marketingu - m.in. kontakty do firm marketingowych, informacje o poprzednich kampaniach marketingowych; iv) informacje poufne - pisemne, elektroniczne i ustne informacje wymieniane

między spółką a sprzedawcą, z wyjątkiem informacji, które są publicznie znane w wyniku braku naruszenia umowy zawartej pomiędzy stronami dotyczącej sprzedaży informacji o klientach.

Informacje poufne obejmują wszystkie pisemne, elektroniczne i ustne informacje wymieniane na mocy zawartej pomiędzy stronami umowy, z wyjątkiem informacji, które są publicznie znane w wyniku braku naruszenia umowy. Za informacje poufne należy uznać wszelkie informacje pozyskane przez spółkę w ramach wykonania umowy, które nie są publicznie dostępne - informacje poufne stanowić będą więc w szczególności opisane w zdarzeniu przyszłym: i) dane dotyczące klientów których nie można pozyskać z publicznych baz, ii) dane dotyczące wyników, iii) dane dotyczące marketingu. Dane przekazywane w ramach zawartej pomiędzy stronami spółką a sprzedawcą umowy nie stanowią natomiast zbioru poufnej wiedzy technicznej. Informacje o klientach, stanowią zbiór danych, który ma zostać przekazany w ramach umowy, zawierający dane takie jak imiona i adresy, niezbędne do prowadzenia działalności gospodarczej oraz podstawowe informacje o kontrahentach sprzedawcy. Sprzedawca nie może wykorzystywać w działalności biznesowej przekazanych spółce informacji o klientach. Sprzedawca zobowiązany jest nie ujawniać informacji o klientach pod jakimkolwiek tytułem prawnym żadnej osobie trzeciej bez uprzedniej pisemnej zgody spółki, z wyjątkiem uprawnionych organów publicznych na ich żądanie. Z kolei spółka zobowiązana jest zachować informacja o klientach w ścisłej tajemnicy i wykorzystywać je wyłącznie do wewnętrznych celów biznesowych. W ramach zawartej umowy nie dochodzi do przeniesienia lub korzystania przez spółkę z praw autorskich lub jakichkolwiek praw pokrewnych np. do projektów, dokumentacji itp. Mając na uwadze powyższe nabywane przez spółkę usługi nie wchodzą w zakres art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT i tym samym spółka nie jest obowiązana do poboru podatku u źródła zgodnie z art. 26 ustawy CIT oraz w sprawie nie będzie miał zastosowania art. 12 ust. 2 UPO.

Zawarcie umów SAFE nie podlega opodatkowaniu PCC. Konwersja środków z inwestycji na kapitał zakładowy podlega opodatkowaniu PCC, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 4 sierpnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB2-3.4014.317.2025.4.MD

Z wniosku wynika, że spółka planuje zawierać z inwestorami umowy SAFE (Simple Agreement for Future Equity), na podstawie wzorca umowy opracowanego i opublikowanego przez amerykańską instytucję zajmującą się rozwojem tzw. startupów, dostosowanego do polskich obwarowań prawnych. Umowy będą zawierane na opisanych we wniosku warunkach. Na etapie samego zawierania umowy SAFE nie dochodzi do zmiany umowy spółki, bowiem inwestorzy na tym etapie nie obejmują jeszcze udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym spółki. Umowy SAFE zawierane na opisanych warunkach nie odpowiadają także innym tytułom wymienionym w art. 1 ustawy PCC, w szczególności umowy pożyczki. Spółka nie jest zobowiązana do zwrotu inwestorowi przekazanych przez niego środków pieniężnych, a do wydania – w momencie określonej w umowie konwersji – udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym spółki. Z tego względu, samo zawarcie umowy SAFE nie wiąże się z powstaniem obowiązku podatkowego w PCC po stronie spółki.

Dopiero planowane podwyższenie kapitału zakładowego związane z konwersją środków przekazanych spółce przez inwestorów na kapitał zakładowy w zamian za wydanie przez spółkę inwestorom udziałów będzie na gruncie ustawy PCC traktowane jako zmiana umowy spółki kapitałowej podlegająca opodatkowaniu PCC. W konsekwencji stwierdzić należy, że skoro wolą ustawodawcy opodatkowaniu PCC podlegają wyłącznie czynności skutkujące podwyższeniem kapitału zakładowego (podstawowego) spółki kapitałowej, to konwersja opisanych we wniosku środków pieniężnych z inwestycji w części przeznaczonej na kapitał zapasowy nie będzie stanowić czynności podlegającej opodatkowaniu PCC. Tym samym dokonanie konwersji na kapitał zapasowy nie spowoduje powstania obowiązku podatkowego w tym podatku. Opodatkowaniu PCC podlegać będzie wyłącznie wartość, o którą powiększony zostanie kapitał zakładowy spółki,

natomiast część wartości wkładu, o którą zostanie podwyższony kapitał zapasowy nie będzie podlegała opodatkowaniu PCC. Bez wpływu na sposób opodatkowania pozostanie więc część, w jakiej wkład zostanie podzielony między kapitał zakładowy a kapitał zapasowy. Opodatkowana PCC w wysokości stawki 0,5% będzie jedynie ta część, która zostanie wniesiona w momencie konwersji na kapitał zakładowy spółki.

Dane, które powinny zostać uwzględnione na fakturze wystawionej przy użyciu KSeF, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 lipca 2025 r., sygn. 0114-KDIP-1-2.4012.360.2025.1.RST

Przepis art. 106e ust. 1 ustawy VAT nie wskazuje, żeby informacja o kursie waluty stanowiła obligatoryjny element jaki powinna zawierać faktura. Również przepis art. 106e ust. 11 ustawy VAT nie wprowadza takiego obowiązku. Przy czym zawarte na fakturze ustrukturyzowanej pola KursUmowny oraz WalutaUmowna dotyczą sytuacji gdy faktura wystawiona jest w walucie polskiej, tj. kwoty określone w art. 106e ust. 1-10 ustawy VAT są wyrażone w złotych ewentualnie faktura jest tzw. fakturą dwuwalutową, tj. wszystkie kwoty są wyrażone w walucie polskiej i jednocześnie w walucie obcej, a strony transakcji chcą w fakturze zawrzeć informację o kursie waluty w oparciu, o który dokonano umownego przeliczenia. Zatem w takiej sytuacji pola KursUmowny oraz WalutaUmowna są polami fakultatywnymi. Natomiast w sytuacji odmiernej, tj. w przypadku gdy kwoty na fakturze określone są wyłącznie w walucie obcej i jedynie kwota podatku przeliczona jest na walutę polską zgodnie z art. 106e ust. 11 ustawy VAT to wówczas należy wypełnić pola KodWaluty i KursWaluty. Z opisu sprawy wynika, że spółka wystawiając faktury w walutach obcych kwoty zawarte na fakturze przelicza po odpowiednim kursie i prezentuje również w walucie polskiej (PLN). Zatem w sytuacji gdy spółka wystawiając fakturę za pomocą KSeF kwoty określone w art. 106e ust. 1-10 ustawy VAT wykazuje w walucie polskiej i jednocześnie w walucie obcej to nie ma obowiązku wykazywać na fakturze kursu walutowego zastosowanego do przeliczenia podstawy opodatkowania na walutę polską. W konsekwencji pole występujące w fakturze ustrukturyzowanej „KursWaluty” jest w tej sytuacji polem fakultatywnym.

Mając na uwadze strukturę logiczną faktury ustrukturyzowanej należy wskazać, że pozwala ona na zawarcie w treści faktury informacji w zakresie dodatkowych obciążeń lub też odliczeń, które mają wpływ na ostateczną kwotę do zapłaty i którą zobowiązany jest uiścić nabywca. Do wykazywania takich kwot przeznaczony jest element „Rozliczenia” i pola „Obciążenia”, „Suma Obciążeń” oraz pole „DoZapłaty”. Element „Obciążenia” jest fakultatywny, natomiast w przypadku jego wypełnienia obligatoryjne wówczas staje się uzupełnienie występujących w nim pól „Kwota” w którym podaje się kwotę obciążenia doliczoną do kwoty należności ogółem oraz pole „Powód” poprzez wskazanie przyczyny obciążenia. Na wystawianych przez spółkę fakturach sprzedażowych zawarte są zarówno kwoty stanowiące podstawę opodatkowania VAT (wynagrodzenie za usługi przewozu przesyłek podlegające opodatkowaniu VAT), jak i kwoty niestanowiące podstawy opodatkowania (najczęściej są to należności celno-podatkowe, które są związane z przewozem przesyłek, uiszczane przez spółkę, którymi są obciążani klienci). Kwoty niestanowiące podstawy opodatkowania w VAT nie są traktowane jako wynagrodzenie za usługę, są jednak sumowane z wynagrodzeniem spółki i ujmowane w polu wskazującym kwotę do zapłaty przez klienta. Tym samym mając na uwadze strukturę logiczną faktury ustrukturyzowanej należy uznać, że spółka może uwzględniać na fakturze wystawianej za pomocą systemu KSeF kwoty dotyczące należności celno-podatkowych. Przy czym kwoty te powinny być zawarte w elemencie „Rozliczenie”, w polu „Obciążenie”.

Obecnie w praktyce przyjmuje się, że świadczenia niepodlegające opodatkowaniu VAT mogą być dokumentowane notą księgową. Jest to instrument służący np. do obciążania innego podmiotu poniesionymi kosztami, które nie są przenoszone w ramach refaktury, czy też do dokumentowania odszkodowań, czy kar umownych. Natomiast w Krajowym Systemie e-Faktur (KSeF) noty księgowe nie są wystawiane. Zamiast not księgowych, stosuje się faktury korygujące do wprowadzania zmian w danych. Fakturę korygującą można wystawić w przypadku korygowania obligatoryjnych, opcjonalnych jak i fakultatywnych elementów faktury. Zatem mając na uwadze wątpliwości spółki wskazać należy, że w przypadku stwierdzenia pomyłki w elemencie „Rozliczenie”, w polu „Obciążenie”

zależy należy wystawić fakturę korygującą. W przypadku korekt niewpływających na wartość podstawy opodatkowania i kwotę podatku w fakturze korygującej należy wskazać prawidłową treść korygowanych pozycji.

W przypadku, gdy po wystawieniu faktury lub faktury korygującej wystąpią zdarzenia mające wpływ na treść faktury lub okaże się, że wystawiona faktura zawiera błędy, sprzedawca wystawia kolejną fakturę korygującą. Faktura korygująca wystawiana jest w celu podania właściwych, prawidłowych i zgodnych z rzeczywistością kwot i innych danych, decydujących o rzetelności wystawionego dokumentu. Zatem, istotą faktur korygujących jest korekta faktur pierwotnych, tak aby dokumentowały rzeczywisty przebieg zdarzeń gospodarczych. Zatem korekta faktury powinna być wystawiana do faktury pierwotnej, a nie do poprzedniej korekty. Oznacza to, że jeśli należy wprowadzić zmiany do faktury po wystawieniu pierwszej korekty, nowa korekta nadal odnosi się do pierwotnej faktury, a nie do tej pierwszej korekty. Nie wystawia się faktury korygującej do innej faktury korygującej.

KSeF nie przewiduje natomiast ograniczeń pod kątem liczby faktur korygujących wystawionych do jednej faktury sprzedaży. Wystawiając fakturę ustrukturyzowaną w systemie KSeF należy uzupełnić pole: „DataWystFaKorygowanej” tj. datę wystawienia faktury korygowanej (pierwotnej), „NrFaKorygowanej” tj. numer faktury korygowanej (pierwotnej), „NrKSeF” tj. znacznik numeru KSeF faktury korygowanej (pierwotnej), „NrKSeFFaKorygowanej” tj. numer identyfikujący fakturę korygowaną (pierwotną) w KSeF, oraz „NeKSeFN” tj. znacznik faktury korygowanej (pierwotnej) wystawionej poza KSeF”. Z różnych przyczyn (np. zauważenie błędu na fakturze, udzielenia rabatu) spółka wystawia faktury korygujące. W odniesieniu do danej faktury może być wystawianych kilka faktur korygujących. W przypadku wystawienia kilku faktur korygujących do jednej faktury pierwotnej na fakturze korygującej wystawionej w KSeF należy podać wyłącznie dane identyfikujące fakturę korygowaną (pierwotną). Nie należy podawać danych dotyczących wszystkich faktur korygujących wcześniej wystawionych do faktury korygowanej.

Ani przepisy ustawy VAT ani struktura logiczna FA(3) nie wskazują sposobu określe-

nia nazwy/rodzaju sprzedawanego towaru/usługi. Istotne jest jedynie aby wskazana nazwa towaru/usługi na fakturze odzwierciedlała charakter danej czynności, była zgodna ze stanem faktycznym i pozwalała na właściwe przyporządkowanie do stawki podatku. Zatem jeśli zastosowany przez spółkę opis nazwy usługi będzie w jednoznaczny sposób charakteryzował świadczoną przez spółkę usługę i pozwalał na właściwe przyporządkowanie do stawki podatku to nie ma potrzeby, aby spółka na wystawionej w KSeF fakturze wskazywała dane dotyczące m.in. numeru referencyjnego osoby nadającej, miejsca nadania, miejsca odbioru i wagi pojedynczej przesyłki. Należy także wskazać, że w strukturze faktury ustrukturyzowanej istnieje element „DodatkowyOpis dla FA”, w którym podatnik może zawrzeć dodatkowe informacje charakteryzujące sprzedawane towary/usługi, nie jest to jednak element obligatoryjny.

Ustalenie podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej w przypadku niezapłaconej faktury przez kontrahenta, decyzja Oddziału ZUS w Lublinie z 1 sierpnia 2025 r., sygn. DI/200000/43/562/2025

Z opisu stanu faktycznego sprawy wynika, że przedsiębiorca złożył korektę deklaracji podatkowych za 2024 r. w zakresie podatków PIT i VAT-7 oraz wystąpił do naczelnika US

o zwrot nadpłaconych podatków, w związku z faktem, iż znaczna część przysługujących mu należności z tytułu wystawionych faktur nie została do dnia dzisiejszego zapłacona przez jednego z jego kontrahentów (w oparciu o art. 26i ustawy PIT). Zwrot nadpłaconego podatku nastąpił w dniu 9 czerwca 2025 r. W tej sytuacji nie można zgodzić się ze stanowiskiem przedsiębiorcy, że od kwoty, której dłużnik de facto nie zapłacił pomimo prawidłowo wystawionego dokumentu sprzedaży oraz kierowanych wezwań do zapłaty, w konsekwencji czego została skorygowana w rozliczeniu rocznym w urzędzie skarbowym, składka zdrowotna również powinna zostać skorygowana do poziomu faktycznie otrzymanych dochodów przez przedsiębiorcę. Należy uznać, iż złożona przez przedsiębiorcę korekta zeznań podatkowych odnosiła się do korekty podstawy opodatkowania, a tym samym i wysokości należnego podatku dochodowego, a nie do wysokości uzyskanych przychodów z działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy PIT za przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej uważa się kwoty należne, choćby nie zostały faktycznie otrzymane. Przepis art. 26i ust. 1 ustawy PIT nie daje podstaw do pomniejszenia przychodu z działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy PIT, do którego odnosi się art. 81 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej określający podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne.

PACZUSKI TAUDUL

DORADCY PODATKOWI

PATRYCJA LUTAK
tel. +48 519 898 310
patrycja.lutak@ptpodatki.pl

MAGDALENA CHOCHOŁEK
tel. +48 797 197 435
magdalena.chocholek@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl

